



**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság**

í t é l e t e

Az ügy száma: Pfv.II.20.406/2021/6.

A tanács tagjai: Nyírőné dr. Kiss Ildikó a tanács elnöke

dr. Kiss Gabriella előadó bíró

dr. Kiss Gábor bíró

A felperes: felperes (cím)

A felperes képviselője:

Dr. Úr Ügyvédi Iroda (cím1,

ügyintéző: dr. Úr Attila Bendegúz ügyvéd)

Az alperesek: alperes1 (cím2) I. rendű,

alperes2 (cím3)

II. rendű,

alperes3 (cím4) III. rendű,

alperes4 (cím5) IV. rendű

Az alperesek képviselője:

dr. Lupkovics György ügyvéd (cím6) I-III.

rendűért

A per tárgya: elbirtoklás

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:

felperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

Debreceni Törvényszék 3.Pf.21.059/2020/4., 4-I. számon kiegészítve

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Hajdúszoboszlói Járásbíróság 3.P.20.227/2016/127.

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I-III. rendű alperesek, mint együttes jogosultak részére 250.000 (kétszázötvenezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A le nem rótt 1.000.000 (egymillió) forint felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] Az I-III. rendű alperesek édesapja, J M (a továbbiakban: I-III. rendű alperesek jogelődje) érdekeltségébe tartozó kft. mint hitelező, valamint a felperes és házastársa mint adósok 1993-ban kölcsönszerződést kötöttek, amely alapján a hitelező 7.050.000 forint kölcsönt nyújtott az adósoknak. A felperes a szerződésben kikötött biztosítékokon felül a

későbbiekben vételi jogot engedett a kizárólagos tulajdonát képező helység, helyrajzi szám helyrajzi számon nyilvántartott, helység, utca, házszám számú ingatlanra (a továbbiakban: ingatlan). A vételi jogot az ingatlan-nyilvántartásba 1995. december 29-ével jegyezte be a földhivatal. A hitelező a felperes nem teljesítése miatt 1996. február 5-én felmondta a szerződést, és gyakorolta vételi jogát. Tulajdonjogát 1996. február 26-ával jegyezték be az ingatlan-nyilvántartásba.

[2] Az I-III. rendű alperesek jogelődje 2001. március 5-én megvásárolta az ingatlant a hitelezőtől. Tulajdonjogát 2001. április 11-ével jegyezték be az ingatlan-nyilvántartásba.

[3] A felperes az ingatlant a tulajdonosváltozások ellenére folyamatosan használta, bérleti, használati díjat nem fizetett.

[4] Az I-III. rendű alperesek jogelődje nem fogadta el a felperes 2002 márciusi részbeni teljesítését.

[5] Az I-III. rendű alperesek jogelődje 2007-ben meghalt. Az ingatlan öröklés jogcímén az I-III. rendű alperesek közös tulajdonába került. Tulajdonjogukat a földhivatal 2009. augusztus 5-ével jegyezte be az ingatlan-nyilvántartásba.

A kereseti kérelem és az alperesek védekezése

[6] A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy egy 2002. augusztus 19-én írt „megállapodás – átvételi elismervény” megnevezésű okirattal elsődlegesen a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 5:45. § alapján jogcímes; másodlagosan a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 121. § (1) bekezdés, illetve a Ptk. 5:44. § (1) bekezdés alapján nem jogcímes elbirtoklás útján megszerezte az ingatlan tulajdonjogát, mert tizenöt éven át sajátjaként szakadatlanul birtokolta.

[7] Az I-III. rendű alperesek ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

[8] Állították, hogy a jogcímes elbirtoklás alapjául hivatkozott okiratot nem a jogelődjük írta alá. A nem jogcímes elbirtoklást illetően azzal érveltek, hogy annak feltételei nem állnak fenn: az elbirtoklási idő nyugodott, illetőleg megszakadt.

[9] A IV. rendű alperes ellenkérelmet nem terjesztett elő.

Az első- és másodfokú határozat

[10] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította.

[11] A jogcímes elbirtokláson alapuló tulajdonszerzésre való felperesi hivatkozást amiatt találta alaptalannak, mert a felperes – kötelezettsége ellenére – nem bizonyította, hogy az általa csatolt, 2002. augusztus 19-én kelt „megállapodás – átvételi elismervény” megnevezésű okiraton az I-III. rendű alperesi jogelőd aláírása szerepel. Utalt a Nemzeti Szakértői és Kutató Központ írásszakértői véleményére. Rögzítette azonban azt is, hogy az okirat akkor sem lehetett volna alapja a jogcímes elbirtoklással való tulajdonszerzésnek, ha azt az I-III. rendű alperesi jogelőd írja alá, mert nem tartalmaz "birtokbaadási kötelezettséget a felperes javára".

[12] A másodlagos, nem jogcímes elbirtoklásra alapított igényt vizsgálva megállapította: azzal, hogy az akkori tulajdonos, a hitelező 2001. március 5-én az ingatlan tulajdonjogát átruházta, az elbirtoklás a régi Ptk. 124. § (1) bekezdés b) pontja alapján megszakadt, ekkortól az elbirtoklás újból kezdődött. Utalt arra, hogy az ezt követő alperesi jogutódlás és az ingatlan jelzálogjoggal való megterhelése nem lett volna alkalmas az elbirtoklás megszakítására.

[13] Okfejtése szerint azonban az elbirtoklás valójában meg sem kezdődött az I-III. rendű alperesek jogelődjének haláláig, mert a felperes szívésségi lakáshasználóként birtokolta az ingatlant. Az I-III. rendű alperesek jogelődje igényt tartott bérleti díjra, aminek fizetésére a felperes többször ígéretet tett. Kifejtette, hogy a szívésségből vagy visszavonásig engedett jog gyakorlása nem vezet elbirtoklásra, mert hiányzik a sajátjakénti birtoklás. Emellett a szívésségi használat jogcímes birtoklásnak minősül, ami önmagában kizárja az elbirtoklást. Azt, hogy az I-III. rendű alperesek jogelődje nem szólította fel írásban a felperest a birtokbaadásra, nem tekintette a tulajdonos terhére eső, különös értékelést igénylő körülménynek. Az elbirtoklás nyugvásával kapcsolatos alperesi álláspontnak nem tulajdonított jelentőséget, mert az I-III. rendű alperesek jogelődjének halála és az ítélelethozatal között nem telt el 15 év.

[14] A másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[15] Határozatának indokolása szerint az elsőfokú bíróság a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: régi Pp.) 206. § (1) bekezdésében írtaknak megfelelő, okszerű bizonyíték értékelés eredményeként jutott arra a ténybeli következtetésre, hogy a 2002. augusztus 19-ére keltezett okiratot az I-III. rendű alperesek jogelődje nem írta alá. A jogcímes elbirtoklásra alapított keresetet azért kellett elutasítani, mert a felperes az általa hivatkozott magánokirat valódiságát nem tudta bizonyítani.

[16] Megítélése szerint az elsőfokú bíróság arra is megalapozottan következtetett, hogy a felperes birtoklása az I-III. rendű alperesek jogelődjétől származó jogcímes birtoklás volt. Az nem bizonyosodott be, hogy a felek az ingatlanhasználat ellenértékének rendszeres fizetésében megállapodtak, ezért a felperes a tulajdonos szívésségi engedélyével használhatta az ingatlant.

[17] Az elsőfokú bíróság részéről kellően alá nem támasztott feltételezésnek tekintette, hogy az I-III. rendű alperesek jogelődje halálától az elbirtoklás megkezdődhetett, mert

önmagában ebből a tényből a felperes nem következtethetett megalapozottan birtoklásának véglegességére. Ennek hiányában pedig a birtoklás sajátjakénti jellege nem állapítható meg.

[18] Kifejtette: az, hogy az I-III. rendű alperesek jogelődje a felperes tartozásaként elmaradt „házbért” tartott nyilván, arra enged következtetni, hogy birtoklása nem csupán jogcímes, hanem emellett visszterhes is volt.

[19] Kitért továbbá arra, hogy az elbirtoklásra vezető sajátjakénti birtoklásnak nem fogalmi eleme a jóhiszeműség, ezért vizsgálatakor nem indokolt jelentőséget tulajdonítani a lakcímnnyilvántartási adatoknak.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[20] A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú ítélet megváltoztatásával tulajdonszerzésének megállapítását kérte, nem jogcímes elbirtoklásra alapítottan.

[21] A jogerős ítélet által megsértett jogszabályhelyként a régi Pp. 206. § (1) bekezdését és a régi Ptk. 121. §-át jelölte meg.

[22] Érvelése szerint a másodfokú bíróság a peradatokból okszerűtlenül következtetett arra, hogy birtoklása szívésségi használaton alapult, ezért nem volt sajátjakénti jellegű. Ezzel szemben állította: a tanúk igazolták, hogy 1996-tól szakadatlanul, sajátjaként birtokolta az ingatlant, tulajdonosként mutatkozott a külvilág számára. Nem vitatta, hogy elbirtoklási ideje 2001. április 11-én megszakadt, így – következtetése szerint – az elbirtokláshoz szükséges tizenöt év 2016. április 11-én telt le.

[23] Kiemelte: az alperesek bizonyítási kötelezettségüknek nem tettek eleget, mert K L tanú vallomását mind a szívésségi használat, mind a bérleti díjban való egyezkedés tekintetében vitatta.

[24] Véleménye szerint az I-III. rendű alperesek által csatolt iratok arra engednek következtetni, hogy jogelődjük nem szívésségből, hanem a jövőbeni elszámolás terhével hagyta a felperes birtokában az ingatlant. A feljegyzések arra utalnak, hogy az alperesi jogelőd a tartozást be akarta hajtani és a felperest mint jogalap nélküli birtokost „el akarta távolítani”. Megjegyezte, hogy nem volt tudomása az alperesi jogelőd levelezéséről és feljegyzéseiről.

[25] Állította: az I-III. rendű alperesek jogelődje és közte nem volt szó a lakáshasználat rendezéséről, szívésségi lakáshasználatról és használati díj kikötéséről. Hangsúlyozta, hogy 2017-ig felszólító levelet nem kapott. Megítélése szerint a tulajdonosnak az a magatartása, hogy a dolgot nem használja, önmagában nem vezet elbirtokláshoz, azonban értékelendő az elbirtokló szubjektív tudattartalmának vizsgálatakor, a sajátjakénti birtoklás megállapításakor.

[26] Álláspontja szerint sajátjaként birtokolta az ingatlant, nem szívésségi lakáshasználó volt, nem ismert jogcímet a birtoklására és alappal gondolhatta, hogy birtoklása végleges, egyben kizárólagos. Állította, hogy az I-III. rendű alperesek jogelődje nem intézett hozzá felhívást a 2007-ben bekövetkezett haláláig, másokkal folytatott levelezései azonban azt támasztják alá, hogy a kölcsönügyletből és az ingatlan jogalap nélküli használatából fakadó igénye érvényesítéséről nem mondott le, ami kizárja a szívésségi lakáshasználatot.

[27] Az I-III. rendű alperesek felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában fenntartására irányult.

[28] Megítélésük szerint a másodfokú bíróság a helyesen megállapított tényállás alapján helytálló jogi következtetésre jutott.

[29] Kifejtették: az okiratok cáfolják a felperes jóhiszeműségét. Ezt támasztja alá, hogy amikor 2002. január 22-én az ingatlanba bejelentkezett, a bejelentő lapon magát tulajdonosként tüntette fel annak ellenére, hogy az ingatlan-nyilvántartás szerinti tulajdonos akkor az I-III. rendű alperesek jogelődje volt. Bejelentkezésekor ezért az ingatlant nem tekinthette a saját tulajdonának.

[30] A peradatok alapján szívésségi lakáshasználónak minősült, ami nem vezethet elbirtoklásra. A sajátjakénti birtokláshoz ugyanis nem elégséges, hogy a birtokos úgy ítélje meg, a dolog az ő tulajdonát képezi, ahhoz az is szükséges, hogy birtoklása ne függjön mások jogaitól, egyben végleges legyen. Mivel a felperes a tulajdonos akaratából birtokolt, a sajátjakénti birtoklás nem valósult meg: tudta, hogy birtoklása nem végleges.

[31] Rámutattak arra is, hogy ha a felperes nem az I-III. rendű alperesek jogelődje jóváhagyásával lakott az ingatlanban, akkor oda önhatalmúlag költözött be, ami ugyancsak kizárja az elbirtoklást.

[32] A továbbiakban a jogcímes elbirtoklás kapcsán fejtették ki álláspontjukat.

A Kúria döntése és jogi indokai

[33] A felülvizsgálati kérelem alaptalan.

[34] A felülvizsgálati kérelem hivatalbóli elutasításának egyes kérdéseiről szóló 1/2016. (II.15.) PK vélemény értelmében a felülvizsgálat rendkívüli perorvoslati jellegéből következik, hogy a Kúria kizárólag a felülvizsgálati kérelmet előterjesztő fél által megjelölt, tartalmában is kifejtett anyagi és eljárási jogszabálysértéseket vizsgálhatja. A felülbírálat tartalmi és perjogi kereteit tehát a felülvizsgálati kérelem határozza meg. A Kúria ezért a jogerős ítéletet a régi Pp. 272. § (2) bekezdése és 275. § (2) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelemben megjelölt megsértett jogszabályhely, az ott előadott jogszabálysértés, valamint a kérelem jogi indokai által meghatározott keretek között vizsgálhatta felül.

[35] A felperes felülvizsgálati kérelmében állította, hogy 1996-tól szakadatlanul, sajátjaként birtokolta az ingatlant, az elbirtoklási idő azonban 2001. április 11-én megszakadt, az elbirtokláshoz szükséges 15 év 2016. április 11-én telt el.

[36] Az ügyben a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény hatályba lépésével összefüggő átmeneti és felhatalmazó rendelkezésekről szóló 2013. évi CLXXVII. törvény (Ptké.) 41. §-ából következően – figyelemmel az elbirtoklás állított időpontjára – a Ptk. rendelkezései irányadók. A felperes azonban a régi Ptk. 121. §-át jelölte meg megsértett anyagi jogi jogszabályhelyként. A Kúria a régi Pp. 272. § (3) bekezdése alapján ezt olyan – elírásból fakadó – téves jogszabály megjelölésnek tekintette, ami a kérelem érdemi elbírálásának nem lehet akadálya (hasonlóan: Kúria Mfv.I.10.656/2013., megjelent: BH 2014.344.), ezért a Ptk. 5:44. § (1) bekezdésének jogerős ítélet általi megsértését vizsgálta.

[37] A Ptk. 5:44. § (1) bekezdése értelmében elbirtoklás útján megszerzi a dolog tulajdonjogát, aki a dolgot ingatlan esetén tizenöt éven át sajátjaként szakadatlanul birtokolja. Az elbirtoklás pozitív feltételei az elbirtoklási idő alatti sajátjaként való és szakadatlan birtoklás, negatív feltételeit pedig az elbirtoklást kizáró körülmények hiánya képezi. A feltételeknek együttesen kell fennállniuk. Sajátjaként nem csak az birtokol, aki a dolog tulajdonosának hiszi magát, hanem az is, aki tudja, hogy a dolog másé, de saját birtoklását véglegesnek tekintheti. A sajátjakénti birtokláshoz szubjektív (tudati) és objektív (a kívülvilágban megjelenő) kritériumok megvalósulása egyaránt szükséges. A sajátjakénti birtoklás azt az elvárást jelenti, hogy az elbirtokló okkal tekinthesse a dolgot a sajátjának, birtoklását pedig véglegesnek. Ha a birtokos bármely körülmény alapján nem tekintheti a dolgot a sajátjának, illetőleg a birtoklását véglegesnek, az elbirtoklás nem kezdődik meg. A birtokláshoz való származtatott jogosultság az azt megalapozó jogviszony megszűnéséig gátolja az elbirtoklás megkezdését, függetlenül a birtokos szándékától és tudattartalmától. A birtoklás szakadatlansága ugyancsak feltétele az elbirtoklással való tulajdonszerzésnek. A birtoklás akkor szakadatlan, ha azt az elbirtoklás megszakadását eredményező – a Ptk. 5:49. §-ában meghatározott – körülmények nem szakítják meg. Az elbirtokló sajátjakénti birtoklásával szemben kizárólag a tulajdonos saját tulajdonosi rendelkezése alkalmas a tulajdonszerzésre vezető elbirtoklási folyamat megszakítására (Kúria Pfv.20.018/2013/10., megjelent: BH 2014.12.). Az elbirtoklás megszakad egyebek mellett akkor, ha a tulajdonos a dolog kiadása iránti követelését bírósági úton érvényesíti, vagy tulajdonosi jogát gyakorolja.

[38] A felperes felülvizsgálati kérelmében a másodfokú bíróság bizonyíték mérlegelését és az így megállapított tényekből levont jogkövetkeztetését támadta azt állítva, hogy a mérlegelés sérti a régi Pp. 206. § (1) bekezdését, amelynek folytán a döntés az irányadó anyagi jogszabály sérelmét is okozza.

[39] A felülvizsgálat a jogerős határozat jogkérdésben állított hibájának orvoslására szolgáló – részleges átszármaztató hatályú – rendkívüli perorvoslat, ezért érvényesül a felülmérlegelés korlátozottsága: a felülvizsgálati eljárásban nincs helye a bizonyítékok ismételt egybevetésének és értékelésének. Jogszabálysértést csak a bizonyítékok okszerűtlen, vagy a logika szabályaival ellentétes mérlegelése alapozhat meg (Legfelsőbb Bíróság Mfv.I.10.685/1997., megjelent: BH 1999.44.). Az minősíthető okszerűtlen következtetésnek, ha a bizonyítékokból csak egyfajta, a felülvizsgálati kérelemmel támadott ítéletétől eltérő következtetésre lehet jutni (Kúria Pfv.I.21.474/2011/10., megjelent: BH 2013.119.).

[40] A régi Pp. 206. § (1) bekezdése értelmében a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak az egybevetése alapján állapítja meg; a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli és meggyőződése szerint bírálja el. A mérlegelés kizárólag a bíró perbeli cselekménye, logikai következtetés, amelyben a bizonyítást és a per egész anyagát egységesen értékeli. A bíróság a bizonyítás körében többféle mérlegelési tevékenységet fejt ki: megállapítja az egyes bizonyítékok bizonyító erejét, értékét, feltárja azok összefüggéseit és ellentmondásait, majd mindezeket összegezve, együttesen mérlegelve foglal állást arról, hogy a bizonyítandó tények az eljárás során bizonyítást nyertek-e. Azt, hogy mely tények jelentősek az adott per eldöntése szempontjából, azok az anyagi jogszabályok határozzák meg, amelyek ezekhez a tényekhez, illetve a tények fennállásához, vagy fenn nem állásához valamilyen jogi hatást fűznek.

[41] A bíróság a mérlegelés során a tanúvallomásokat is vizsgálja. Figyelembevételük korlátja, ha valóságtartalmukhoz nyomatékos kétség fér, a tanú elfogultságára utaló adat merül fel. Pusztán az ellenérdekű fél vitatása a tanúvallomás bizonyító erejét nem befolyásolja, attól az nem válik értékelhetetlenné. Ha ez így lenne, alig akadna olyan per, ahol tanúvallomásra tényállást lehetne alapítani. A bíróság feladata tehát, hogy meghatározza a tanúvallomás bizonyító erejét, felhasználhatóságát, hitelt érdemlőségét és jelentőségét az adott anyagi jogi jogvitában.

[42] A perben K L tanúvallomása az alkalmazandó anyagi jog szempontjából jelentős tényekre vonatkozott. A Kúria egyetért az eljárt bíróságokkal abban, hogy vallomásának mellőzésére nem volt indok. Annak tényszerűségét, objektivitását mutatja: tudott arról, hogy az I-III. rendű alperesek jogelődje nem küldött felszólítást a felperesnek, nem nyújtott be keresetet az ingatlan kiürítésére. Ugyanakkor az I-III. rendű alperesek jogelődjével fennállt üzleti kapcsolata miatt szükségképpen tisztában volt a felperes adósságának kezelése kapcsán történetekkel is. Vallomásának nincs olyan eleme, amely a perben feltárt egyéb tényekkel ellentétben állna. Azt a tényelőadását pedig, hogy az I-III. rendű alperesek jogelődje tárgyalt a felperessel bérleti díj fizetéséről, alátámasztják a csatolt feljegyzések. Mindezek alapján az eljárt bíróságok helyesen tulajdonítottak jelentős bizonyító erőt K L tanúvallomásának.

[43] A csatolt feljegyzésekből viszont nem lehet következtetni a perbeli kölcsön szándékolt behajtására, mert az ott feltüntetett felperesi tartozások összege egyáltalán nem mutat összefüggést a 7.050.000 forint összegű kölcsönnel, a kimutatott tartozásoknak az nem megfeleltethető, a számítás módjára pedig nincsenek peradatok (P.39/T/4., P.39/T/5., P.39/A/1.).

[44] A feljegyzésekben a „házbérre”, azaz a bérleti díjra vonatkozó utalás azt mutatja, hogy az I-III. rendű alperesek jogelődjének szándékában állt bérleti szerződést kötni a felperessel az ingatlanra. Arra is van adat, hogy erről tárgyaltak. Azt azonban nem lehetett megállapítani a feltárt bizonyítékok alapján, hogy a bérleti szerződés (rég Ptk. 423. §) lényegi elemeiben (bérleti díj összege, fizetés gyakorisága, használat időtartama) megegyeztek. Ezt K L tanúvallomása sem támasztotta alá. A felek közötti konszenzus hiányában a bérleti szerződés létrejöttét nem lehetett megállapítani [rég Ptk. 205. § (1) bekezdés].

[45] A másodfokú bíróság a bizonyítékok okszerű mérlegelésével helyesen következtetett arra, hogy az I-III. rendű alperesek jogelődje ráutaló magatartással szívésségi lakáshasználatot engedett a felperesnek. A szívésségi lakáshasználat a haszonkölcsön szabályai szerint bármikor megszüntethető, ezért a felperes nem bízhatott alappal birtoklásának véglegességében. Az I-III. rendű alperesek jogelődjének halálával hagyatéka átszállt örökösire, az I-III. rendű alperesekre, így az a jog is, hogy a szívésségi lakáshasználatot felmondják, amit 2017-ben tettek meg.

[46] Összegezve: a Kúria álláspontja az, hogy a másodfokú bíróság az egyes bizonyítékokat megfelelő súllyal értékelte, egymással összevetette, mérlegelése nem sérti a régi Pp. 206. § (1) bekezdését. A megállapított tények alapján pedig helyesen vonta le azt a jogkövetkeztetést, hogy az elbirtoklás konjunktív törvényi feltételei hiányosak, a sajátjakénti, tizenöt éven át tartó szakadatlan birtoklás nem valósult meg, ezért a fellebbezés alaptalan.

[47] A kifejtettekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a régi Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Záró rész

[48] Az eredménytelen felülvizsgálati kérelmet előterjesztő felperes a régi Pp. 270. § (1) bekezdése szerint irányadó 78. § (1) bekezdése alapján köteles az I-III. rendű alperes jogi képviselével összefüggésben a felülvizsgálati eljárásban felmerült költségét megfizetni. Ennek összegét a Kúria a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (6) bekezdése alkalmazásával, a kifejtett munkával arányosan határozta meg, melynek során figyelemmel volt a felülvizsgálati eljárási értékre és a felülvizsgálati tárgyaláson való megjelenésére is.

[49] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 50. § (1) bekezdése szerint megállapított le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték a felperes személyes költségmentessége folytán az állam terhén marad [6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdés, 14. §].

[50] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet tárgyaláson bírálta el a régi Pp. 274. § (1) bekezdése alapján.

[51] Az ítélet elleni felülvizsgálatot a régi Pp. 271. § (1) bekezdés e) pontja zárja ki.

Budapest, 2022. február 9.

Nyíróné dr. Kiss Ildikó s.k. a tanács elnöke, dr. Kiss Gabriella s.k. előadó bíró, dr. Kiss Gábor s.k. bíró

A kiadmány hitelével:

M

tisztviselő